

Омръзнали му ягодитѣ и единъ день тайно убилъ двѣ яребици. Едната опекулъ на скрито мѣсто и изялъ самъ, а другата далъ на кучетата.

Водната Богиня забѣлѣзала това, въздъхнала и нищо не казала. . .

Други пжтъ царскиятъ синъ се оплакалъ, че грѣвата му омръзнала и пожелалъ Водната Богиня да намѣри по-хубава постелка. . .

Богинята му отказала. Тогава той се разгнѣвилъ и казалъ, че ще си замине. Тя се наскръбила и проляла сълзи. Той ѝ обѣщалъ, че щомъ си отиде ще свикалъ роднини и другари и съ музика и златни файтони щѣли да дойдатъ да я взематъ. А, ако ли тя доброволно не щѣла, той силомъ щѣлъ да я грабне и направи царица. . .

— О, жестокий заповѣднико! — Твърдо продумала Водната Богиня. — Ти се прѣструва щѣли двѣ седмици на благъ човѣкъ и ме измами. . . Сега се явявашъ такъвъ жестокъ и грубъ какъвто си билъ и по-рано. . . Но знай, че азъ те намразихъ за тази ти измама и те проклинямъ: царството ти прахъ и пепелъ да стане и богатството ти да се разпилѣе и поменъ отъ него не остане. . . Палатитѣ ти огънь да изгори. . . Самиятъ ти скитникъ да станешъ и ржка да подлагашъ за парче хлѣбъ. И, ако има въ тебе капка човѣщина и доброта, само тѣ да останатъ и се умножаватъ и когато ти съ трудъ започнешъ да се хранишъ, като друкитѣ хора, чакъ тогава да видишъ моето лице. . . Сбогомъ вѣроломни измамнико! Рекла Водната Богиня и се хвърлила въ синитѣ води на езерото и из-